

Bo i fent història?

OPINIÓ

ELS POLÍTICS ESTAN ACAPARANT PANTALLES I PÀGINES ENQUISTATS EN LA IDEA D'ESTAR FENT HISTÒRIA. SENSE CONTEMPLAR EL SUBTÍTOL QUE PODRIA SER HISTÒRIA "DEL RIDÍCUL"

No sé si és un excés d'amor a la història, en el meu cas, o una certa barra generalitzada entre polítics i opinadors espanyols (i recordem que, ara com ara, catalans, mallorquins i valencians encara anem de passaport espanyol) però em sembla que s'abusa de l'expressió "fa història". Què és això de què tot fa història? Si més no, afegim-hi "del ridícul", per exemple.

Personalment, absolutament exhausta i intoxicada de tant fer història a càrrec de polítics espanyols (i insisteixo en la qüestió del passaport) em decanto per la frivolitat més radical i, per què no?, pedant. Per alguna cosa encara som a l'estiu, si no m'erro. Per alguna cosa sempre m'ha agradat la pedanteria. Dels qui saben, però.

Arribats aquí, sí que em sembla que el temnista Rafael Nadal ha fet història a l'Open de Nova York aconseguint el primer punt a l'estadi que estrenava la coberta que cobria la pista en començar a ploure! Com vaig llegir fa molt temps en el meu amic Alzamora, en aquesta revista, què més voldríem del tennista que fos independentista! Com totes sabem, més aviat és un unionista i radical. Què hi farem. Com a tennista, però, per a mi veure'l jugar s'assembla força a la felicitat. Aquella discreta felicitat que dóna la petita pantalla, que fa oblidar la caspa de més d'un polític dels qui, suposadament, segons alguna opinadora (i recordin allò del genèric intencionat), fan història. Per cert, quin poc respecte per la Història, amb majúscula.

Personalment, m'agradaria més que parlessin de rècord Guinness. De la prepotència (cas pepero amb el ministre –sortosament ja "ex"– empaperat a Panamà, per exemple). O d'ignorància, demanant al Borbó que faci de rei i intervengui en afers de competència exclu-

MARTA
PESSARRODONA

sivament política, dins d'una monarquia constitucional. Recomanació: llegeixin *Capsa de Borbons*, de Guillem Verger i Anna Carbonell, i veuran. No és una novetat editorial, però no tot han de ser novetats ídem, per cert.

En canvi, totes aquestes figures que han acaparat les pantalles televisives aquests darrers temps tenen una novetat editorial d'enguany recomanable, ja des del títol. Em refereixo a *La eternidad de un día* (Acantilado). Una obra de subtítol eloqüent: *Clásicos del periodismo literario alemán (1823-1934)*. Una recopilació, anotada i traduïda per Francisco Uzcanga Meinecke. Una curiosa obra que hauria fet feliç aquella gent de cultu-

ra catalana que creia en la Cultura, amb majúscula, que avui sembla desapareguda. Una antologia que aporta quantitat d'escriptors que desconeixia, al costat d'autors més que coneguts i reconeguts, de Stefan Zweig a Walter Benjamin, passant per Thomas Mann o Alfred Döblin, per esmentar-ne tan sols alguns. He après molt d'aquesta obra, ho confesso, i per això aprofito l'eternitat que em concedeix aquesta revista, per recomanar-la, no sense un punt de pedanteria.

Dubto molt, però, que de la mateixa obra, en mans d'aquests polítics que han acaparat pantalles i pàgines de paper o digitals, en treguin conseqüències. Temo que continuaran enquistats en la idea que estan fent història, sense contemplar el subtítol que podria ser "del ridícul". Si l'eternitat dels qui escrivim aquí és d'un dia, farien ben fet recordant que la seva no dura ni això. Com tampoc durarà la dels mandataris del G7. Això sí, de gustar sí que en sabem, els qui ens imposen una austeritat que frega la misèria. Per posar-se a plorar, la veritat. Si sempre s'ha dit (no sé si ara és vàlid) que els diners no fan la felicitat, la despesa que ha suposat aquesta trobada, certament, no ens ha procurat ni ens procurarà, presumiblement, gens de felicitat. Per no parlar de la suposada democràcia a la Xina.

Per arrodonir-ho, què dir de la nostra manca d'autocrítica? Que consti que m'ho aplico, bo i creuant els dits a l'espera de la Diada. Confio, tanmateix, seguint el corrent, que no faci història la baixa participació. De moment, del descens de participants en els darrers anys, no n'hem fet –i m'hi incloc– cap autocrítica. Qui no recorda amb nostàlgia aquella manifestació del 10-J, "Som una nació, nosaltres decidim"? Va ser l'eternitat d'un dia... col·lectiu?

Poeta i escriptora